

Ráj menhirů, kapliček a turistů

ČESKÝ MERÁN

Když kdysi vlastenecký biskup Jan Valerián Jirsík přijel z Budějovic a u Cunkova se před ním rozevřela sedlecká kotlina, tu okouzlen krásou její slezl z vozu, poklekl a dlouho se modlil za její lid.

FOTO: RICHARD GREČR

Tvrz ve Vrchotovicích – vsi, která byla založena ve 13. století.

Název Český Merán je ovšem poprvé zmiňován až roku 1890 v Časopise českých turistů v průvodci Sedleckem Kamila Harmacha. Tento student tábořského gymnázia byl synem sedleckého okresního soudce v Sedlci. Sám vystudoval práva, a až později v Sedlci už nežil, celý život kraj propagoval. Studenti prý jednou na výletě usedli na Čertově hrbatině, profesor – snad sám první ředitel tábořského gymnázia Václav Křížek – očarován povstal a řekl: „Takhle byste se mohli dívat z Kuchelbergu dolů do údolí, v němž leží staré město Merán s úzkými uličkami, v chráněné poloze na jižním svahu Alp, se zahradami a vinicemi, místo k léčení různých neduhů vhodné a svou polohou proslulé. Tady vidíte něco podobného.“ a po chvíli doplnil: „Český Merán.“ A název byl na světě.

Dlužno dodat, že dnes někteří místní o tomto podivuhodném mísovitém přírodním útvaru mluví jako – o tom našem umyvadle...

Slavný pochod

Dolinu, v jejímž středu leží dvoutměstí Sedlec-Prčice, obklopují kopce. Nejvyšší jsou v okolí Čertova břemene a Javorové skály. Ta se se svými více než sedmi sty metry nadmořské výšky nachází výše než krkonošská střediska. Zimy tady bývají „zimní“ – což naznačuje i název sousedícího území: Česká Sibiř. Pouhých 80 km od Prahy je předpoklad pro dobré podmínky na lyžování.

Prčice vstoupila do povědomí turistického národa především v roce 1966, kdy byla cílem pro první pochodníky na trase dlouhé 100 000 českých loktů, asi 66 km. Vzdálenost se měnila, chodilo se i bezmála o deset kilometrů víc. Netrvalo-li však pochodník na přesvědčení, že musí přijít pěšky až z Prahy, může si zvolit i trasy „lidštější“. Na přičekém Vítkově náměstí před kostelem sv. Vavřince pochod připomíná typický škrpálek na kamenném soklu, na rohu stojí hospoda.

V Českém Meránu není přemíra turistických zařízení. I když by obyvatelům usnadnil život. Za prací dojíždějí do Tábora, do Sedlčan či dokonce Benešova. Chybějí komíny továren, jen nedaleko Prčice je patrná radiokomunikační stanice. Možná okraj území v okolí Loudilky u Heřmaniček protne dálnice, ale zatím – mimo třetí květnový víkend, kdy Mekku turistů obklopují davy – na návštěvníky čeká klid. Je libo vesničky se samotami, dřevěnými chalupami, polygonálními stodolami? Nebo lesy plné tajemných kamenů a cesty lemované malebnými kapličkami. Vzhůru do Meránu...

Sedlec nebo Prčice?

Až do roku 1957 to byla dvě oddělená městečka. Tehdy se menší Prčice spojila se Sedlecem. Jak tvrdí starostka RNDr. Marie Kovalová, bylo by škoda, kdyby zanikl pěkný název. Vznikla Sedlec-Prčice.